

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Nożykowska

Protokolant: Maciej Przesmycki

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W.

z dnia 7 marca 2016 r. znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej M. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 19 lutego 2016 r. do 10 marca 2016 r.
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W. na rzecz odwołującej M. K. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 7 kwietnia 2016 r. (data nadania) ubezpieczona M. K. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 7 marca 2016 r. znak: (...) odmawiającej odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 19 lutego do 10 marca 2016 r. Uzasadniając swoje stanowisko ubezpieczona podała, iż nie świadczyła pracy z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej we wskazanym okresie, bowiem z dniem 1 grudnia 2015 r. działalność ta została zawieszona (odwołanie, k. 2-4).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, iż odwołująca kontynuowała wcześniej podjętą pozarolniczą działalność gospodarczą (odpowiedź na odwołanie, k. 14).

W piśmie z dnia 31 marca 2017 r. (data prezentaty) organ rentowy poinformował, iż nie kwestionuje prawa ubezpieczonej do zasiłku chorobowego za okres od 19 lutego do 10 marca 2016 r. oraz wypłacił go w dniu 5 grudnia 2016 r. Jednocześnie wskazał, że nie została wydana decyzja uchylająca zaskarżoną decyzję oraz wniósł o umorzenie postępowania w niniejszej sprawie (pismo, k. 48).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona M. K. podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu (w tym chorobowemu) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) Sp. z o.o. od dnia 2 lutego 2015 r. do dnia 31 października 2015 r. (bezsporne).

Ubezpieczona od 3 grudnia 2007 r. prowadziła także działalność gospodarczą pod firmą (...). Działalność była kontynuowana po rozwiązaniu stosunku pracy, jednakże odwołująca nie świadczyła pracy w jej ramach, ponadto w październiku i listopadzie 2015 r. odwołująca nie osiągnęła żadnych przychodów z tego tytułu. Działalność ubezpieczonej została zawieszona z dniem 1 grudnia 2015 r. (rozliczenie, k. 6, oświadczenie ubezpieczonej, k. 8, informacja z (...), k. 40).

M. K. była niezdolna do pracy z powodu choroby w okresie od 1 listopada 2015 r. do 21 kwietnia 2016 r. W dniu 23 lutego 2016 r. wystąpiła z wnioskiem o zasiłek chorobowy (bezsporne).

Decyzją z dnia 7 marca 2016 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział W. odmówił ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 19 lutego do 10 marca 2016 r. Organ rentowy swoją decyzję uzasadnił faktem kontynuowania przez odwołującą wcześniej podjętej pozarolniczej działalności gospodarczej (decyzja, k. 1 akt rentowych).

Decyzją z dnia 29 listopada 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział W. ograniczył podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego odwołującej za okres od 1 listopada 2015 r. do 21 kwietnia 2016 r. do kwoty odpowiadającej 100 % przeciętnego wynagrodzenia oraz obniżył wysokość zasiłku chorobowego przysługującego jej za dzień 19 stycznia 2016 r. (decyzja, k. 39).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów oraz w oparciu o dokumenty zawarte w aktach rentowych ubezpieczonej, które nie były kwestionowane przez strony, wobec czego również Sąd nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. K. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2016.372 t.j.) zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Organ rentowy zarówno w treści zaskarżonej decyzji, jak i w odpowiedzi na odwołanie podnosił, że ubezpieczona podlegała obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w W. do dnia 31 października 2015 r., tj. do dnia ustania stosunku pracy, a następnie kontynuowała prowadzenie podjętej w 2008 r. działalności gospodarczej. Z tej okoliczności wywodził, iż nie przysługuje jej zasiłek chorobowy.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie są data rozwiązania stosunku pracy łączącego odwołującą z (...) sp. z o.o. oraz fakt zarejestrowania działalności gospodarczej odwołującej w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, a następnie jej zawieszenie od dnia 1 grudnia 2015 r.

Trzeba mieć na względzie, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej stwarza domniemanie prowadzenia tej działalności (tak Sąd Najwyższy np. w wyrokach z dnia z 22 lutego 2010 r., I UK 240/09, z dnia 18 października 2011 r., II UK 51/11, z

dnia 18 listopada 2011 r., I UK 156/11). Domniemanie takie może jednak zostać obalone przez odwołującego w razie udowodnienia przez niego, iż działalność ta w rzeczywistości nie była prowadzona.

Natomiast w przedmiotowej sprawie sytuacja jest odmienna, bowiem w związku z zamieszczeniem w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wpisu o zawieszeniu przez M. K. działalności gospodarczej, okres od 1 grudnia 2015 r. objęty był domniemaniem zaprzestania prowadzenia działalności.

Oczywistym jest zatem, że zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963 t.j.) w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, tj. od 1 grudnia 2015 r., odwołująca nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym oraz zgodnie z art. 36a powołanej ustawy nie dotyczył jej obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie chorobowego.

W czasie zawieszenia działalności gospodarczej pozbawienie prawa do zasiłku mogłoby mieć miejsce jedynie w razie udowodnienia przez organ rentowy okoliczności uzyskiwania dochodów przez wnioskodawcę, czyli kontynuowania działalności zarobkowej w rozumieniu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 2012 r., I UK 13/12). Konieczne jest bowiem obalenie domniemania nieprowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie jej zawieszenia.

Jednakże w przedmiotowej sprawie organ rentowy nie przedłożył jakiegokolwiek materiału dowodowego na potwierdzenie tezy, iż odwołująca w okresie od 19 lutego do 10 marca 2016 r. kontynuowała pracę zarobkową mimo jej formalnego zawieszenia, a w konsekwencji okoliczność ta nie może zostać uznana za wykazaną, powodując utrzymanie w mocy powyższego domniemania prawnego. Organ nie wykazał również, aby zaistniały inne przesłanki skutkujące pozbawieniem odwołującej prawa do zasiłku chorobowego w spornym okresie.

Reasumując, organ rentowy, na którym spoczywał ciężar dowodu, nie przedstawił dowodów, które potwierdzałyby, iż w czasie orzeczonej niezdolności do pracy z powodu choroby przypadającej w okresie zawieszenia działalności gospodarczej odwołująca kontynuowała działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Brak jest zatem przesłanek uzasadniających odmowę przyznania odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 19 lutego 2016 r. do dnia 10 marca 2016 r.

Przede wszystkim trzeba jednak wskazać, iż ostatecznie organ rentowy uznał prawo odwołującej do zasiłku chorobowego za okres objęty zaskarżoną decyzją, tj. od 19 lutego do 10 marca 2016 r., co potwierdza wydanie decyzji z dnia 29 listopada 2016 r., znak: (...), w której organ nie odmówił prawa do zasiłku chorobowego, lecz wyłącznie ograniczył podstawę jego wymiaru, potwierdzając, iż świadczenie jest należne. Następnie wypłacił je na rzecz M. K..

Ponadto w skierowanym do Sądu piśmie z dnia 31 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, że nie kwestionuje prawa ubezpieczonej do zasiłku chorobowego za okres objęty niniejszym postępowaniem oraz wniósł o umorzenie postępowania.

W tym miejscu wymaga jednak podkreślenia, że zgodnie z art. 477¹³ § 1 k.p.c. Sąd umarza postępowanie, odpowiednio w całości lub w części, gdy organ rentowy wyda decyzję uwzględniającą w całości lub w części żądanie strony.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy wydał wprawdzie decyzję z dnia 29 listopada 2016 r., w której uznał prawo odwołującej do zasiłku chorobowego za sporny okres, jednakże nie uchylił ani nie zmienił zaskarżonej decyzji. W związku z powyższym Sąd nie był uprawniony do umorzenia niniejszego postępowania, co spowodowało konieczność rozstrzygnięcia sprawy wyrokiem. W innym przypadku zaskarżona, oczywiście niesłuszna decyzja pozostałaby w obrocie prawnym.

Przez wzgląd na przytoczone wyżej okoliczności, uznając iż odwołującej przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego za okres od 19 lutego do 10 marca 2016 r. Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten

sposób, że przyznał jej prawo do zasiłku chorobowego za czas niezdolności do pracy w okresie od 19 lutego do 10 marca 2016 r.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej zwrot kosztów procesu, co w niniejszej sprawie sprowadzało się do obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 360 złotych na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz 99 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.